

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt XI P 465/12 przywrócił J. S. do pracy w Domu Pomocy Społecznej w Ł. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy (pkt 1) i zasądził od Domu Pomocy Społecznej w Ł. na rzecz J. S. kwotę 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2)

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik pozwanej.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy poprzez nie wszechstronne rozważenie materiału dowodowego sprawy oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;
2. naruszenie prawa materialnego art.52 § 1 pkt. 1 k.p.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 października 2014 roku strony zawarły ugodę, na podstawie której Dom Pomocy Społecznej w Ł. cofnął, za zgodą powódki J. S., oświadczenie woli z dnia 29 sierpnia 2012 roku, o rozwiązaniu z tym dniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika i zobowiązał się wypłacić na rzecz powódki kwotę 7232 zł do dnia 31 października 2014 roku z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności tytułem odszkodowania (pkt 1 i 3), strony zgodnie oświadczyły, że łączący je stosunek pracy został rozwiązany z dniem 29 sierpnia 2012 roku za uprzednim wypowiedzeniem przez pracodawcę (pkt 2) oraz pozwany zobowiązał się do wydania powódce nowego świadectwa pracy uwzględniającego postanowienia ugody w terminie do dnia 31 października 2014 roku (pkt 4). Strony zgodnie oświadczyły, iż niniejsza ugoda zamyka spór jaki powstał między nimi i wyczerpuje roszczenia zgłoszone w niniejszym postępowaniu sądowym (pkt 5).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uznał zawarcie powyższej ugody za dopuszczalne. Nie jest ona bowiem sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, ani też nie narusza słusznego interesu pracownika (art. 223 § 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c.).

Należy podkreślić, iż ugoda została podpisana przez profesjonalnych pełnomocników. Sąd Okręgowy uznał, że sam fakt, iż suma roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie była wyższa niż kwota, na jaką opiewa zawarta ugoda, nie narusza słusznego interesu pracownika. Przede wszystkim podkreślić należy, iż istota ugody polega na czynieniu sobie przez przeciwników sporu wzajemnych ustępstw. A zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, zawarcie ugody polegającej na zmianie trybu rozwiązania umowy o pracę apelującej z rozwiązania umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym na wypowiedzenie jej przez pracodawcę oraz wypłacie odszkodowania w wysokości jej trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 7236 zł, przy zarzutach wynikających z oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, które to błędy zostały potwierdzone przez biegłego księgowego, a dodatkowo przy ocenie stopnia skomplikowania sprawy, w żaden sposób nie narusza słusznego interesu pracownika. Ponadto powód, korzystający z

zawodowej reprezentacji procesowej, wyraził zgodę na powyższe warunki i oświadczył, że ugoda wyczerpuje wszelkie roszczenia objęte przedmiotowym pozwem.

Tym samym Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zawarcie wskazanej ugody było jak najbardziej dopuszczalne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 386 § 3 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia.

Na podstawie zaś art. 104 k.p.c. Sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania za I i II instancję, gdyż ugoda nie zawierała ustaleń stron co do odmiennego sposobu rozliczenia poniesionych kosztów procesu.